

и по обществено-политическото развитие на българския народъ. Особно участие прояви той около 60-тѣ—години въ Добродѣтелната дружина, за дѣйността на която се споменава по-подробно въ очерка за Евл. Георгиевъ. Но Д. х. Василевъ не остана чуждъ и за новото направление въ нашитѣ национални домогвания, което се внесе отъ младитѣ български дѣйци въ противовѣсъ на старитѣ. Прѣзъ 1860 год. това ново направление, създадено отъ Раковски, Л. Каравеловъ. Ив. Касабовъ и пр. се ознаменува съ образуването въ Букурещъ прѣзъ 1866 г. тайния български революционенъ комитетъ който изигра една грандиозна роля въ нашитѣ народни аспирации. Подържниците и крѣпителитѣ на Добродѣтелната дружина — стари и заможни българи—по схващане и домогване се рѣзко отличаваха отъ младитѣ и буйни революционери и поради това борбата между двѣтѣ тия течения — между старитѣ и младитѣ, между консерваторитѣ и революционеритѣ—вземаше нежелателенъ край: до като първитѣ дѣйствуваха умѣрено, внимателно, прѣдпазливо, осланяйки се на нѣкоя чужда държава, вторитѣ виждаха спасението въ революцията. Когато къмъ 70-тѣ години изникна споръ между одескитѣ и букурешки българи, — гдѣ трѣбва да е седалището на Българското книжовно дружество, — въ Браила или Букурещъ и слѣдъ като се разрѣши въпроса за Браила, букурешкитѣ българи, повечето отъ които бѣха членове на Добродѣтелната дружина, повдигатъ идеята да се основе въ противоположностъ на това, една редакция въ Букурещъ съ цѣль да разпространява полезни знания между българското население. До като се осъществи тая идея, групата на младитѣ, тѣй да се каже, грабна тая идея отъ старитѣ и образува „Българско дружество за разпространение полезни знания“ и слѣдъ това настана едно форменно разцѣпление между двѣтѣ групи. Д. х. Василевъ се за-